

Arrest

nr. 152 244 van 10 september 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, van Spaanse nationaliteit, op 11 maart 2015 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 februari 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten en van de beslissing houdende het bevel tot terugbrenging van dezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 maart 2015 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. LAGAE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Het minderjarige kind dat thans wordt vertegenwoordigd door de moeder, diende op 18 augustus 2014 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een burger van de Unie, als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Deze aanvraag leidde tot een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel tot terugbrenging. Deze beslissingen worden thans aangevochten en luiden als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL TOT TERUGBRENGING

In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 18/08/2014 werd ingediend door: [...]

om de volgende reden geweigerd :

Reden van de beslissing:

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie: Voor het minderjarige kind werd op dd. 18/08/2014 een aanvraag ingediend als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art. 50§ 2, 4° van het KB van 08.10.1981). Tot staving van de aanvraag werden een aantal documenten voorgelegd, waaronder: een kopie van het Spaans paspoort (minderjarige), een afschrift van de geboorteakte (Gent), een kopie van het Nigeriaans paspoort van de moeder (...), de Spaanse verblijfsvergunning van de moeder, de toestemming van de vader (...) voor verblijf van het kind in België bij de moeder met een verklaring van financiële ondersteuning (dd. 03/10/2014), een kopie van de Spaanse identiteitskaart en het Spaans paspoort van de vader en de arbeidsovereenkomst voor de moeder als kinderverzorgster (Kinderopvang Antwerpen - dd. 15/09/2014). Op basis van de documenten in het dossier kan echter niet worden vastgesteld dat de minderjarige aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen overeenkomstig art. 40, §4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 en tweede lid en art. 50, §2, 4° te kunnen genieten. Overeenkomstig art. 40, §4, eerste lid, 2° dient een beschikker aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Bijkomend wordt in het tweede lid van dit wetsartikel toegelicht dat de bestaansmiddelen minimaal ter waarde moeten zijn van het bedrag onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend en dat bij de beoordeling van de bestaansmiddelen rekening moet gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene, waaronder de aard en regelmaat van het inkomen, alsook de gezinslast. De voorgelegde arbeidsovereenkomst van de moeder kan niet weerhouden worden als bewijs. Uit verder onderzoek is immers gebleken dat mevrouw Edomwonyi nooit in dienst is gegaan bij de vernoemde werkgever (zie gegevens RSZ databank in het dossier). Hieruit moet besloten worden dat mevrouw Edomwonyi geen inkomsten verwerft uit een, officiële, economische activiteit om in het eigen onderhoud te voorzien.

Op basis van de aangeleverde verklaring van de vader en echtgenoot (Fernandez Luis Amador) voor de financiële ondersteuning van de betrokkenen kan niet worden afgeleid dat zij daadwerkelijk over een aandeel van zijn inkomsten kunnen beschikken . Zo ontbreekt elk bewijs over een beschikbaar aandeel. Eveneens ontbreekt elk toekomstperspectief betreffende de beschikbaarheid van deze bestaansmiddelen gezien er geen enkel bewijs van de inkomsten (bv. Arbeidsovereenkomst, loonstroken e.a....) van de vader werd aangeleverd. Er kan bijgevolg niet besloten worden dat zij over voldoende bestaansmiddelen kunnen beschikken. Nergens uit het dossier kan blijken dat de moeder over andere bestaansmiddelen kan beschikken om in het levensonderhoud te kunnen voorzien. Gewoonweg veronderstellen dat er voldoende bestaansmiddelen voorhanden zijn is geen optie.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat er niet is aangetoond dat het minderjarige kind over een geldige ziektekostenverzekering beschikt, die de risico's in België dekt voor een verblijf van meer dan 3 maanden zoals vereist overeenkomstig art. 50, §2, 4° van het voornoemde KB.

Een verblijf van meer dan drie maanden, als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, kan op basis van de elementen in het dossier, aan het minderjarige kind, niet worden toegekend.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Na afweging van de algemene belangen van de samenleving enerzijds en de individuele belangen van de vreemdeling anderzijds, waarbij dient gewezen te worden op de omstandigheid dat er nooit sprake is geweest van rechtmatig verblijf in hoofde van het kind en het feit dat er geen objectieve belemmeringen zijn aangetoond om in het land van herkomst verder op te groeien en een gezinsleven op te bouwen, wordt het niet onredelijk geacht om aan de mevrouw Edomwonyi, Theresa (NN: 80.05.27 606-08) het bevel te geven om de genaamde Amador Edomwonyi, Russell Obastki , geboren te Gent, op 06.10.2012, van Spaanse nationaliteit, binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats waar hij legaal kan binnenkomen en verblijven. “

en

“BEVEL TOT TERUGBRENGING

Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan [...] bevel gegeven om de genaamde [...] van Spaanse nationaliteit, verblijvende te [...], binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats waar hij legaal kan binnenkomen en verblijven.

REDEN VAN MAATREGEL:

Art. 7, al. 1.2°: de vreemdeling die langer in het Rijk verblijft dan de duur van het kort verblijf gemachtigd in toepassing van het internationaal akkoord of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. ZIE VOORZIJDIGE BIJLAGE 20"

1.2. Op dezelfde dag dient de moeder van het kind een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als ascendent. Haar verblijfsrecht wordt geweigerd om reden dat het verblijfsrecht van haar kind werd geweigerd. Aan de moeder wordt ook een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Deze beslissingen worden aangevochten in de zaak die bij de Raad is gekend onder het nummer 169 420.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel luidt als volgt:

*"1. Eerste middel : Schending van de art. 6, 9, 19 en 27 van het Verdrag van de Verenigde Naties van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind en van het hoger belang van het kind
Het is in het belang van het kind van verzoekster dat hun verblijf en het verblijf van zijn moeder in België toegelaten wordt om als zodanig het bestaan en de samenwoning van een werkelijk en effectief gezin veilig te stellen.*

Overeenkomstig het Kinderrechtenverdrag dient het belang van het kind voorop te staan bij alle maatregelen die kinderen aangaan en moet de overheid de rechten, plichten en verantwoordelijkheden van ouders en voogden respecteren (artikelen 3 en 5).

Artikel 9 het Kinderrechtenverdrag bepaalt tevens dat het kind recht heeft om bij de beide ouders te leven en op omgang met beide ouders indien het kind van een of beide ouders gescheiden is.

Dat derhalve verweerder gehouden was, gelet op de Spaanse nationaliteit van verzoeksters kind, en gelet op het belang van het kind (welke in alle omstandigheden dient te primeren), het verblijf van meer dan drie maanden van verzoekster en haar kind in België toe te staan.

Dat bij het nemen van een beslissing ten aanzien van verzoekster (en haar kind) geenszins verweerder heeft rekening gehouden met het belang van het kind en de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag."

2.1.2. Uit de feiten uiteenzetting blijkt dat de beslissingen die in hoofde van de moeder werden genomen in wezen gevolgbeslissingen zijn van de thans aangevochten beslissingen. Dit brengt met zich dat een eventuele vernietiging in deze zaak zal leiden tot een vernietiging in de zaak 169 420. Een scheiding van moeder en zoon is dus thans niet aan de orde. De verzoekende partij heeft in zoverre dan ook geen belang bij het eerste middel.

Verder, in zoverre het middel moet worden begrepen als zou het in het belang van het kind zijn dat het zich in België zou kunnen vestigen, toont de verzoekende partij geenszins aan waarom dit het geval zou zijn. Het kind heeft de Spaanse nationaliteit, net zoals de vader die overigens nog in Spanje woont. In die omstandigheden is het verre van evident –en de verzoekende partij brengt dienaangaande geen concrete argumenten bij- dat de weigeringsbeslissing in strijd zou zijn met de belangen van het kind.

2.1.3. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.2.1. In een tweede middel wordt de schending aangevoerd van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht, de hoorplicht en de rechten van verdediging. De verzoekende partij verwijt de verwerende partij ook een manifeste beoordelingsfout.

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat de verzoekster niet voldoende heeft aangetoond over voldoende bestaansmiddelen te beschikken.

Volgens verweerder ontbreekt elk bewijs over het beschikbare aandeel en elk toekomstperspectief betreffende de beschikbaarheid van de bestaansmiddelen van de vader van het kind.

Dat verzoeker opmerkt dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoekster, haar te horen minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek hem aan te schrijven/uit te nodigen de gevraagde stukken alsnog neer te leggen.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, geenszins voorafgaandelijk voldoende onderzoek heeft verricht.

Verweerder heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar hij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van verzoeksters rechten van verdediging.

Dat verzoekster een arbeidsovereenkomst heeft neergelegd. Dat geenszins verzoekster werd uitgenodigd bijkomende bewijsstukken aangaande haar inkomsten neer te leggen waardoor er sprake is van schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat verzoekster verder opmerkt dat zij een verklaring van de heer F.L.A. heeft neergelegd.

Dat uit deze stukken voldoende blijkt dat verzoekster en haar kind wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen beschikken overeenkomstig art. 40§2, 2° Vw. en geenszins in België afhankelijk zijn van enig sociaal bijstandstelsel.

Dat derhalve verzoeksters kind wel degelijk voldoet aan de voorwaarde van art. 40§2, 2° Vw.

Dat derhalve verweerder geenszins op een afdoende manier de door verzoeksters neergelegde stukken heeft weerlegd waardoor er sprake is van schending van motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en van een manifeste beoordelingsfout.”

2.2.2. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 40, §4,2° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

[...]

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;”

Artikel 40ter van diezelfde wet heeft met deze beslissing geen uitstaans. Deze bepaling kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

De verzoekende partij verwijt de verwerende partij te hebben nagelaten, alvorens de beslissing te nemen, haar te horen of haar uit te nodigen om bijkomende stukken neer te leggen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Dit algemeen beginsel van behoorlijk bestuur houdt daarentegen niet in dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet volstaan (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De bewijslast bij het indienen van een aanvraag rust immers bij de indiener zelf, die alle elementen moet bijbrengen die hij nuttig acht om zijn aanvraag te rechtvaardigen, en dit in het licht van de bepalingen waarop hij zich beroept en dewelke hij derhalve wordt geacht te kennen. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt in het kader van een wederkerig bestuursrecht, evenzeer op de rechtsonderhorige (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE) en de verzoekende partij kan haar eigen in gebreke blijven niet zonder meer afwentelen op de verwerende partij. Dat de verwerende partij onzorgvuldig zou hebben gehandeld door de verzoekende partij niet te contacteren met het oog op het bekomen van verdere uitleg of stukken, is derhalve niet aangetoond.

De verzoekende partij licht verder niet met concrete argumenten toe waarin zij een schending ziet van haar rechten van verdediging die verder gaat dan datgene wat reeds onder de zorgvuldigheidsplicht werd beoordeeld. Dit middelonderdeel is dan ook alleen al om die reden onontvankelijk.

De schending van de hoorplicht valt, zoals hierna zal blijken, samen met het derde middel. Ter zake kan dan ook naar de beoordeling ervan worden verwezen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

De Raad stelt vast dat de verwerende partij op omstandige wijze heeft gemotiveerd om welke redenen zij heeft geoordeeld dat de voorgelegde arbeidsovereenkomst en de verklaring van de vader van het kind niet konden worden aangenomen. De verzoekende partij blijft in gebreke deze motieven met concrete argumenten te weerleggen. Het louter tegenspreken van de verwerende partij volstaat uiteraard niet om de motieven als kennelijk onredelijk of niet correct af te doen.

2.2.3. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.3.1. In een derde middel wordt de schending aangevoerd van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, van het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht, de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en de rechten van verdediging.

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

“Tenslotte wil verzoekster verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst.

Dat verzoekster, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent haar gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd !!!!

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoekster uit te nodigen voor een verhoor.

Verzoekster wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing.

In casu werd verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten betekend zodat zij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder diende gehoord te worden.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoekster is.

Daarnaast stelt het artikel 74/13 Vw. het volgende :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land».

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art.17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en het art. 74/13 Vw. , geen rekening hield met verzoeksters kind en gezinsleven in België.

Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 en met het art. 74/13 Vw. , geen enkele afweging is gebeurd.”

2.3.2. De aanvraag die aanleiding heeft gegeven tot de thans bestreden beslissingen had geen uitstaans met gezinshereniging, doch werd ingediend door het minderjarige kind in de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Alleen al om die reden kan niet nuttig worden verwezen naar de richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging. Het betoog dat de gemachtigde de motiveringsplicht, de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, de rechten van verdediging en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden door niet, overeenkomstig artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG, door de verzoekende partij niet te horen over de in deze bepalingen opgenomen elementen, is derhalve evenmin dienstig.

Wat de hoorplicht betreft, samengenomen met artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, moet het volgende worden gesteld:

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling is opgenomen in Titel IIIquater van de Vreemdelingenwet, *“Bepalingen van toepassing op de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op het grondgebied verblijven”*. Deze bepaling is dus niet van toepassing op een bevel tot terugbrenging met betrekking tot een Unieburger zoals in casu.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen. Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur slechts van toepassing zijn als ten minste aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

1° De overheid neemt een individuele beslissing die een ernstig nadeel meebrengt voor de betrokkene;
2° De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend (RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

In casu is niet aangetoond dat aan deze laatste voorwaarde is voldaan.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt de eerbiediging van de rechten van de verdediging een fundamenteel beginsel van Unierecht waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ptn. 33 en 36; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ptn 81 en 82).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt.

Artikel 41, lid 2, van het Handvest bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ptn 82 en 83). Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67)

Dat recht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat, zoals reeds gesteld, een algemeen beginsel van Unierecht is. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45)

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Nog luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten –of in dit geval een bevel tot terugbrenging– hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat de verzoekende partij zich beperkt tot een aantal theoretische beschouwingen, zonder meer, en dus geen enkel concreet argument aanbrengt dat erop zou kunnen wijzen dat zij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van het aangevochten bevel tot terugbrenging hadden kunnen beïnvloeden. In die omstandigheden kan de verzoekende partij zich niet op dienstige wijze beroepen op de hoorplicht als algemeen beginsel van het Unierecht.

Het derde middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend vijftien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS